

— Стой, изкрещя Василь сърдито, като му улови ржцѣ-тъ. Стой Петре, и знай, че ты ако имашъ тамъ една душѣ, азъ имамъ двѣ...

Петръ позна, че разсърди Василя; той го улови за ржкѣ и, като нѣмъ, безъ да каже нѣщо, глѣдаше като замаянъ кждѣ кырвана.

Настана бапръ, както каза и Жельо. Станка, булка-та и сичкы-тъ другы Татаркыны и дѣца слѣзохъ отъ коля-та и вярвѣхъ слѣдъ тѣхъ.

— Тукъ ще видишь Петре, продължи Василь, че Жельови не щѣтъ чака друго мѣсто; азъ познавамъ, какъ долу въ трапъ-тъ тѣ ще направѣтъ нѣщо. Тѣ трѣба да ся ходили по тыя мѣста и знаѣтъ дѣ по-лесно щѣтъ сполучи.

— Добрѣ, бате Василе, азъ щѣ чакамъ, но ти казвамъ, че като туко ся заmine тосѣ трапъ, страшно, не страшно, щѣ излѣзѣ самичакъ срѣщѣ душманина си, или той ще падне или азъ... Не видѣли бате Василе сыроты на какво попримичали? Единъ часъ за тѣхъ трѣба да имъ ся струва цѣла година; тѣ чакахъ, надѣяха ся, а сега вече кой знае, може да сж си отбили грѣжѣ-тѣ за да ся оттървѣтъ! О, не е ли по-добрѣ по скоро....

Бапръ-тъ ся свършваше. Татарче-то, кое сѣдеше сѣ отгоръ коня, искача напрѣдъ и, като излезе на